

Minun Sukuni - Idun Söderlund

Joulu 1947

Oli joulukuusen aika, ja halusimme veljeni Timon kanssa auttaa aikuisia jouluvalmisteluissa. Lunta oli paljon ja laahustimme upottavassa lumihangessa. Olimme vihdoinkin päässeet lähimetsään ja varpaitani paleli jo. Timo valitsi hyvän joulupuun ja lähdimme kotia päin. En nähnyt kunnolla puuta, sillä puun oksat olivat lumen peitossa. Uskoin kuitenkin, että puu oli hyvä, sillä isoveljeni Timohan sen oli hakannut. Ravistelimme puusta lumet pois ja menimme sisälle, tupaan. Kun tulimme sisään tapahtui ihan kamalalla yllätys. Puu jonka olimme raahanneet kylmissään, ei ollut joulukuusi vaan ihan tavallinen MÄNTY! Minua harmitti ja olin ihan masentunut. Onneksi kukaan ei meille nauranut, ehkä pientä huvitusta oli ilmassa, mutta sitä aikuiset ei meille näyttäneet.

Seuraavana päivänä aikuiset hankkivat ihan oikean **kuusen**, eikä kukaan edes maininnut eilisestä. Koristeleminen olikin ihan oma juttunsa, senkin kyllä aikuiset tekivät, mutta sen katseleminen oli mukavaa. Kaupasta ostettujen kuusikaramellien sisällä ei pula-aikana ollut karamelleja, vaan pienet puupalat. Mutta lopputulos oli silti upea! Kynttilät ja koristeet... Eihän sitä voida edes kuvailla!

En uskonut joulupukkiin. Tunsin nimittäin meidän "joulupukin". Sehän oli Mökin Vertti. Vertillä oli päällään pellavaparta ja nurin käännetty takki. Siinä oli lammasturkkivuori.

Vihasin hänen tapansa antaa lahjoja. Juuri kun olin ottamassa lahjaa, hän nykäisi sen itselleen. Uudelleen ja uudelleen ja uudelleen... Meni maku!

Lahjat olivat vaatimattomia. Sain lahjaksi kerraston, joululehden (jota rakastin), ja omenan. Sen omenalajikkeen nimi oli Åkero, se on kestävä talvilajike.

Seuraavaksi menimme saunaan! Sinne oli aika pitkä matka. Sen jälkeen oli totta kai jouluateria. Jouluksi äiti teki ihania ruokia; pullia, laatikoita ja karjalanpaistia! Niitä herkkuja nautimme koko perheen kanssa!

Kevätalvi 1948

Olin tulossa koulusta hiihtäen ja minulla ei ollut kiirettä kotiin. Ajattelin, että poikkean koululadulta ja hiihdin Vuolteeseen... Yksin! Ja se oli jyrkkä mäki. Ryhdyin tuumasta toimeen, ja minua pelotti kamalasti. Minulla oli kuitenkin Mökin Vertin tekemät sukset, joissa oli nahkamäystimet. Niiden päällä olisi hyvä istua. Aloin laskea, mutta voi minua... Toinen sukki karkasi. En ikinä unohda sitä näkyä. Se laski hirmuisen lujaa ja näin kun sukki laski ja laski kohti metsään! Taapersin kotiin allapäin. Eivät hommaaneet minulle uusia sukki, itseasiassa suksea...

Minulla on tapahtunut, muitakin suksitapaturmia... Siskollani Raililla oli hienot kaupasta ostetut sukset ja ne nojaili tuvan seinää vasten, kuin kutsuen minua! Halusin kokeilla niitä. Ei tullut mieleenkään kysyä lupaa, vaan vähän "lainasin".

Raili ei olisi muuten huomannut mitään, mutta oli nuoskakeli ja suksien pohjiin oli jäänyt lunta! Siitäs se meteli nousikin! Raili huusi ja minä lähdin ulos ja menin istumaan hankeen! Ajattelin, että istuisin siinä loppuelämäni, vaikka kuolisin! Rupesin kuvittelemaan omia hautajaisiani ja liikutuinkin niin paljon, että kyynelleet tulivat! Siinä vaiheessa itselleni tuli niin kylmä, että lähdin sisään! Kukaan ei ollut edes huomannut poissaoloani! EI KUKAAN!

Nämä tarinat kertovat isoisotädistäni, Riitasta.

Minun Sukuni - Anna Laurila

Minun sukuni

Mitruisukuni ontosiiso koska sinä on yli 100lasta
Se on kiivaakoska sinä on hinpajohisojakoska
ne hypiiniin korkealle etasehypitämyös minua

Tramppoliinilla. Tramppoliini on mummi las-
sa. Serkkujen kanssa on mukavaa
leikkiä koska sielä on leikimökki
mummiassa

Mummi tekee hyvää ruokaa. ukki kertoo
hyviä satuja. pekka töpö hämmästä

